

פרידה מאבא / מיכל קציר

אבא,

אבא שאהבתי, אבא שאני אוהבת. חיפשתי בספרים, חיפשתי בשירים,
חיפשתי את שאהבה נפשי - אותך.
היו שנים שכל כך רציתי להגיד לך ולא היית שם בשבילי.
כשארכה הדרך, ובאו הימים הנכונים, שוב נפגשנו, שוב החיבוק,
שוב החיבור ואנחנו יחד אבא ובת.

שמחתי לחזור, שמחתי לגלות, ושוב להלך יחד בשבילים שלך ושלי, שלך
ושלנו. להתחבר לעולמך העשיר ולסיפוריך המופלאים שלעולם אינם
נגמרים, ומרתקים סביבך מעגל של שומעים, שותים בצמא, סופגים כל
מילה, עצובים בשבילך, שמחים איתך.
בטיולים הרבים שטיילנו יחד ובסיפוריך שהם סיפורי המקום שלנו לימדת
אותנו אבא לאהוב את הארץ, לקבל את אנשיה בלי הבדל צבע או דת.
לימדת אותנו לשמור על החיוך והקריצה גם ברגעים הכי קשים.

עכשיו אני כבר אמא וגם סבתא ואתה כבר סבא וסבא-רבא, גאה ביצירותיך
ובסיפורי חיך, שהם חלק צבעוני בחיי המשפחה שלנו ויירשמו גם כפרקים
בתולדות המדינה.
בשבילי לא הלכת, נשארתי איתנו בסיפורים, בצחוקים, בטיולים, באהבה
לאנשים, לבעלי חיים, לנופים, לתמונות.
ביקשת לחזור לאדמה הזאת, שאת נופיה ציירת, את רגביה חשת באצבעות
ידיך ובשדותיה צעדו רגליך.

נוח אבא בשלום באדמה שכה אהבת.

מיכל

